

Fortolkning, som Indenrigsministeriet allerede i 1898 har gjort gældende, og som er hævdet i senere Tilfælde af lignende Art. Jeg er ikke sikker paa, at denne Fortolkning er ganske holdbar, men det være, hvad det er, Fortolkningen bevirker, at Manden ingen Erstatning kan faa. Man siger nemlig, at da Virksomheden paa det Tidspunkt, Manden kom til Skade, ikke var Fabrikstilsynet bekendt og som Følge deraf ikke var undergivet Fabrikstilsynet, kan Manden ingen Erstatning faa, thi, siger man, der staar i Loven, at kun Virksomheder, som ere undergivne Fabrikstilsynet i Henhold til Maskinbeskyttelsesloven af 12. April 1889, falde ind under Loven. Det er en meget bogstavelig og formel Fortolkning, man gør gældende, naar man siger, at kun Virksomheder, som ere inde under Maskinbeskyttelsesloven, falde ind under Loven; i hvert Fald tillader jeg mig at tro, at det er i Strid med Lovens Aand. Jeg opfatter denne saaledes, at Arbejdere, der komme til Skade ved saadanne farlige Erhverv, skulle have Adgang til Erstatning, og jeg synes derfor, man med lige saa stor Ret kunde have sagt, at Loven selvfølgelig burde forstaaes saaledes, at naar en Virksomhed er af den Art, at den burde høre ind under og faktisk ogsaa hører ind under Reglerne i Loven om Maskinbeskyttelse, bør den falde ind under Forsikringen.

Jeg vil bede den højtærede Minister overveje, om der ikke burde iværksættes en Forandring af Loven paa dette Punkt. Det er jo ganske urimeligt, at fordi en Virksomhed skjuler sig for Fabrikstilsynet — enten det nu er med Hensigt eller uden Hensigt —, skulle de Arbejdere, der komme til Skade under denne Virksomhed, være afskaarne fra at faa Erstatning. Jeg vil bede om, at dette Spørgsmaal maa blive taget under Overvejelse enten særskilt eller under den samlede Overvejelse af Ulykkesforsikringsloven, som den højtærede Minister har bebudet. Navnlig vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at der bør være Anmeldelsespligt for de Virksomheder, der kunne antages at falde ind under Loven, saaledes at det Tilfælde ikke kan komme til at foreligge, som har foreligget flere Gange, at fordi en Virksomhed er ukendt for Fabrikstilsynet, faar en Arbejder, der er beskæftiget i den, ingen Erstatning, naar han kommer til Skade under Arbejdet. Af Hensyn til Arbejdsgiverne bør der naturligvis ogsaa, efter at de have anmeldt

deres Virksomhed, gives dem Meddelelse om, hvorvidt de ere inde under Loven eller ikke, thi dette kan i enkelte Tilfælde være tvivlsomt.

Jeg tillod mig i Fjor under Finanslovbehandlingen at rette en Anmodning til de forskellige Ministre om at tilvejebringe Haandbøger indenfor deres forskellige Omraader. Dette vilde maaske ikke være saa paatrængende nødvendigt, hvis den højtærede Justitsminister vilde give et Tilsagn om, at han vilde være med til en saadan Kodifikation af vor borgerlige Ret, som jeg omtalte før. Men der er i hvert Fald et Omraade, hvor jeg synes, at en saadan Haandbog paakræves. Det er nu saaledes, at Kommunernes Virksomhed bliver mere og mere omfattende, og Kommunalbestyrelsesmedlemmerne rundt omkring faa med mange Ting at gøre, som de ere ret ukendte med. Det vilde vel neppe være uoverkommeligt for den højtærede Indenrigsminister at foranledige, at der blev udarbejdet en saadan Haandbog for Kommunalbestyrelsesmedlemmer, idet der sikkert indenfor Indenrigsministeriet findes mangfoldige dygtige Mænd, hvem man kunde overdrage et saadant Hverv. Jeg mener, at en saadan Bog ikke burde udarbejdes af udelukkende teoretisk kyndige Mænd — det er navnlig saadanne, der ere ansatte i Ministeriet —, de burde som Medarbejdere have praktiske Mænd, som have Kendskab til Arbejdet ude omkring i Kommunerne, thi ellers vilde den let paa enkelte Omraader ikke blive saa praktisk, som den bør være. Jeg vil forny min Henstilling til den højtærede Indenrigsminister om at tage Udarbejdelsen af en saadan Haandbog under Overvejelse. Den nugældende er alt for gammel og passer ikke med de fleste af de Forhold, som nu findes i Kommunerne, og jeg tror, at en saadan Haandbog vilde blive værdsat meget højt af adskillige af dem, der sidde i Kommunalbestyrelserne. Selvfølgelig burde den omfatte saavel By- som Landkommuner, saa at den gav fyldig Besked om alle de vanskelige Spørgsmaal, som kunne opstaa for Kommunalbestyrelsesmedlemmerne i deres Virksomhed som saadanne.

Jeg skal saa kun ganske kort berøre et Spørgsmaal, som jeg, hvis Tiden ikke havde været saa fremrykket, kunde have ønsket at behandle lidt udførligere. Det vedrører navnlig den højtærede Justitsminister. Mit Udgangspunkt vil jeg tage i en Affære, som har været meget omtalt i Bladene for kort Tid siden. Ærede Medlemmer ville erindre, at en Mand i Slagelse, Fotograf Hyldgaard, blev anholdt